

Arrest

nr. 125 944 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat aan verzoekers voorgehouden profiel geen enkel geloof kan worden gehecht.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen grote rol had en slechts een sympathisant was.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers vader vicevoorzitter van de partij was, dat verzoeker zijn vader hielp en dat hij deelnam aan bijeenkomsten en manifestaties. Bijgevolg mag van verzoeker worden verwacht dat hij een basiskennis heeft van de partij en weet waarvoor de lettercombinatie "BNP" staat, hoe de partijvlag eruitziet en wat de vier hoofdprincipes van de partij zijn.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden aan het feit dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en het gehoor bij het Commissariaat-generaal veel uitgebreider en dit voor verwarring kan zorgen.

De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aangeeft hoe het feit dat het ene gehoor korter is dan het andere hier voor verwarring heeft gezorgd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat er misverstanden of fouten gebeurd zijn het zijn verantwoordelijkheid is om deze tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden en te verbeteren. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd voorgelezen. Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker geen enkele melding gemaakt van misverstanden, fouten of verwarring tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze opmerking is dan ook laatsttijdig. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wezenlijke elementen van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer gevaarlijk is en de Bengaalse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat Bangladesh een risicobestemming is en naar een rapport van Human Rights watch waaruit blijkt dat de autoriteiten niet ingrijpen tegen foltering en misbruik.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

De Raad wijst er ook op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De Raad stelt vast dat verzoeker op basis van de informatie waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst niet aantoont dat burgers in Bangladesh op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 april 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat er eigenlijk een onduidelijkheid is over haar profiel als activist of lid van de partij. Zij wijst erop dat zij eigenlijk gewoon sympathisant is van de partij en met haar vader meeging. De verzoekende partij licht toe dat zij, omdat haar vader gekend was als aanhanger van de partij, ook geviseerd werd. Dit verklaart dan ook het gebrek aan kennis van de verzoekende partij over de partij. De verzoekende partij vervolgt dat er geen

tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden door een vergelijking te maken tussen de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd bij het Commissariaat-generaal. Zij wijst erop dat op de Dienst Vreemdelingenzaken immers wordt gesteld dat de verklaringen kort moeten zijn en daar slechts de hoofdlijnen worden aangebracht. Er kan dan ook geen sprake zijn van tegenstrijdigheden.

1.4.3. De Raad wijst er op, en daargelaten of verzoekende partij nu lid dan wel sympathisant is geweest, dat verzoekende partij niet betwist dat zij jarenlang actief was samen met haar vader voor de partij. Zo stelt zij ook uitdrukkelijk in haar verzoekschrift dat zij uit een familie komt van aanhangers van de BNP, haar vader actief lid was en gedurende 5 jaar vice-voorzitter was voor de regio Champok Nagar, zij en haar broer *“hun vader (hielpen) bij zijn politieke activiteiten”, “zij geregeld deel(namen) aan bijeenkomsten en manifestaties en hielpen met het opplakken van partijposters of het uitnodigen van derden om deel te nemen aan bijeenkomsten van de partij.”* en dat zij *“dit vele jaren (deed) tot hij in april 2012 problemen kende”*. De Raad is dan ook van oordeel dat gegeven deze omstandigheden zoals verzoekende partij ze voorhoudt, van haar wel degelijk een afdoende kennis kan verwacht worden over de partij, wat in casu niet het geval is. Van haar kan namelijk verwacht worden dat zij minstens de lettercombinatie “BNP” kent, weet hoe de partijvlag eruitziet en wat de vier hoofdprincipes van de partij zijn.

In de mate zij nog stelt dat er geen tegenstrijdigheden kunnen afgeleid worden door een vergelijking tussen de verklaringen afgelegd tijdens de verschillende verhoren, kan de Raad verzoekende partij niet volgen vermits redelijkerwijs kan aangenomen worden dat, hoe lang of hoe kort het gehoor is, de essentie en de redenen van de vlucht coherent zijn. Nu de tegenstrijdige verklaring betrekking heeft op de vraag of verzoekende partij lid dan wel sympathisant was, is dit verder niet relevant vermits ook van een sympathisant kan verwacht worden dat hij/zij afdoende kennis heeft van de partij.

De Raad stelt vast dat hij in de beschikking reeds heeft gesteld dat de vader van de verzoekende partij vicevoorzitter van de partij was, dat de verzoekende partij haar vader hielp en dat zij deelnam aan bijeenkomsten en manifestaties en dat bijgevolg van haar mag worden verwacht dat zij een basiskennis heeft van de partij en weet waarvoor de lettercombinatie “BNP” staat, hoe de partijvlag eruitziet en wat de vier hoofdprincipes van de partij zijn.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS